

nævnedes og som i ethvert Tilfælde komme til Afdrag i Postvæsenet. Men dernæst er det jo den nu bestaaende Tilstand, at Overfarten over Storebelt besørjes af Postvæsenet og aldeles ikke har Noget at gjøre med Jernbanevæsenet. Naar man nu mener, at vi muligvis kunne lægge den over paa Jernbanevæsenet, saa har det jo ikke Noget at sige, om Postvæsenet pludselig smøger denne Byrde af sig, og den bliver lagt over paa Jernbanevæsenet, da den dog falder Statskassen til Byrde. Finantsministeren har ved Forelæggelsen af Budgettet opført Jernbanen paa § 6, som er hele Kommunikationsparagrafen, og jeg tror, at man med største Nøiighed tør sige, at Udgiften ikke modtager nogen stor Forandring, enten vi lægge den paa Postvæsenet eller paa Jernbanevæsenet, navnlig paa Punkter, hvor disse to støde sammen i deres Virksomhed, idet Udgifter og Indtægter jo ligesuldt berøre Statskassen, uden at det gjør nogen Forskel, paa hvilken af disse Rubra i § 6 man opfører dem. At sige, at man ad denne Vej vilde erhverve et Aktiv, som man siger om Jernbanelinier, vil dog vistnok være noget figurligt talt; thi Erfaringen lærer, at i Løbet af en Snæs Aar bliver et saadant Stik ubrugeligt til den Fart, hvortil det er anvendt. Naar jeg derfor har sagt, at denne Forbindelse maa regnes som en Udgift, der væsentlig vilde betage Udgiften til, at Postvæsenets Overstud skulde komme ind i Statskassen og forsøge dens Beholdning, saa tror jeg at have været i min fulde Ret. — Jeg skal endelig berøre et Punkt med Hensyn til Herningbanen. Det er en meget naturlig Forklaring, som jeg her maa give det ærede Medlem, nemlig at de Dplysninger, han har været i Besiddelse af, og som hidvorte fra en Skrivelse fra Indenrigsministeriet forrige Aar til Finantsudvalget, ikke ere de sidste Ord i denne Sag. Vi have i Sommer i Indenrigsministeriet forhandlet med den Mand, som har faaet Concessionen, for ikke over 4 Uger siden, og i den Begjæring om Concession, der fra hans Side er fremkommen, og i hvilken han gav et Udkast for at gjøre Ministeriet det klart, hvad han ønskede, — noget man selvfølgelig maatte forlange af ham for Lydeligheds Skyld, naar man vilde give en Concession, for at se, om man var i Overensstemmelse med ham — i denne Begjæring sagde han udtrykkelig, at han maatte ønske at faae Ret til en Gjennemsnitstaxt af 18 p. Milen for Personer og 2 p. for Gods. Denne Skrivelse er, hvis jeg ikke hukker feil, af 24de August. Dette er, hvad der til Dato har foreligget Ministeriet. Denne Dplysning veed jeg vel, at det ærede Medlem ikke er i Stand til at kjende, og det behveider jeg ham heller ikke; thi Dplysningen er af senere Dato; men, som jeg har givet ham den her, er den fuldstændig nøiagtig og i Øvrigt til hans Naadighed.

Justitsministeren: Jeg har paa Grund

af Forhandlingerne i Landstinget for en stor Del maattet være fraværende fra Mødet i Dag. Det er mig imidlertid sagt, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) skulde have udtalt om en Yttring af mig i forrige Møde, at den skulde være stridende mod Grundloven. Det er jo en meget alvorlig Beskyldning rettet mod et hvilket som helst Medlem, men selvsjølkelig er Beskyldningen ikke mindre vægtig og betydningssfuld, naar den rettes mod en Minister, og fra den Side, hvorfra den er kommen, faar den jo vel endnu større Vægt. Jeg beroliger mig dog Noget, for saa vidt jeg tør antage, at, hvis jeg virkelig havde gjort mig skyldig i en grundlovsstridig Yttring, vilde Thingets høitærede Formand have gjort mig opmærksom derpaa; noget Saadant er imidlertid ikke sket. Den grundlovsstridige Yttring skulde, efter hvad der er meddeelt mig — jeg beder om Undskyldning, hvis jeg maatte referere uretlig; jeg har det ikke af egen Erfaring — bestaa i, at jeg havde sagt, at Ministeren for Island maatte have Sæde i det danske Statsraad. Hvis dette er en grundlovsstridig Yttring fra min Side, forekommer det mig, at selve den Gjærning, at jeg har Sæde i Statsraadet som Minister for Island, maatte være endnu mere stridende mod Grundloven, at altsaa ikke blot jeg, men ogsaa Conseilspræsidenten som den, der har gjort Indstilling, om at jeg skulde tage Plads i Statsraadet, maatte have forsynet os grovelig mod Grundloven. Hvis dette er det ærede Medlems Mening, saa opfordrer jeg ham til at give denne Anskuelse Betydning og Virkning gennem bestemte positive Skridt. Jeg anser det for at være meget uheldigt, dersom det efterhaanden skal blive mere og mere Sædvane, at man henkaster Beskyldninger mod Kronens ansvarlige Raadgivere for, at de gjøre sig skyldige i grundlovsstridige Yttringer eller grundlovsstridige Handlinger uden at bringe det til nærmere Prøvelse og Afgjørelse af rette Bedkommende, hvor vidt virkelig vedkommende Minister maatte have gjort sig skyldig i saadant Forhold. Hvad selve Sagen angaar, da tilstaaer jeg, at det har været mig meget overraskende at høre, at den Yttring, som fremkom fra et æret Medlems Side i det næstforegaaende Møde, som det synes, er bleven gjentaget og skjærpet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds, naaget jeg i Gaar tillod mig ganske kort at hentyde paa, at det ærede førstomtalte Medlems Udtalelse uden al Tvivl maatte bero paa en ikke tilfældig Overveielse af Forholdet, da han fremsatte sine Bemærkninger. Det var med Glæde, at jeg brugte en saadan Dmtale af hine Yttringer; jeg vilde nemlig saare nødig gaa nærmere ind paa Realiteten af, hvad der saaledes var fremkommet, idet det ikke kunde Andet end overraske mig, at vi i Aaret 1874 skulde høre Yttringer i den Retning i det danske Folkething uden Hensyn til, hvad der er passet i Løbet af de sidste 5—6 Aar saavel